

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - LIVET -

Citation: Kidde, Harald: "Livet. - 1903", i Kidde, Harald: *Livet. - 1903*, 1902-03, s. 261.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde02val-shoot-idm139744872825184/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: Livet. - 1903

«Og kommer aldrig op til os!»

«Å jo,» Lull så på Tue og lo med tindrende Øjne og blanke Tænder, «sometider — af og til vil jeg også have Ferie.»

Tue så ned for sig og slog i Sneen.

«Laps,» knurrede han.

«Hvad siger Hr. Tavsens?» spurgte Sagfører Bue-

mann.
«Han siger, Tak, vi kommer Fredag Aften,» sagde Lull.

«Fredag Aften — vel,» Sagføreren trådte oplivet et Skridt tilbage og løftede atter Hatten højt over det mørkt krøllede, svagt gråede Haar, «det skal jeg glæde Tolderen, Kæmneren og Hr. Ritzau med.»

«Å pyt,» lo Lull, «det er jo bare Dem — —»

«— som —»

«Ingenting.»

«Jo, meget — Farvel Frøken.»

«Farvel.»

Hun nikkede, og den høje, statelige Skikkelse skred langsomt midt ned ad Gaden under de elektriske Lys, med elastiske Skridt i Sneen, svingende sin smækre Stok.

Lull så efter ham.

«Å, den Sagfører,» hun lo overgivent.

Tue rynkede Brynene, han kunde ikke lide Bue-

mann, han var kendt i Byen som en Drikkehelt og en dygtig, men mindre retsindig Sagfører — hvad kunde Lull dog finde af morsomt hos ham? — — —
Tue standsede ved det lave, brede Boghandler-

vindue, det var Torsdag Aften, og der var kommet nye Bøger fra København — hans Blik gled undersøgende hen over alle de brune og gule Omslag, der steg skråt opad under de dampet brændende Gas-

kupler, han mærkede sig de nye Titler og Navne.

«Lull, se her —»
«Ja ja Tue — men —» hun spejdede hele Tiden

bagud, «n—ej Tue vil du tænke dig,» hun trippede ivrigt, «Tisbe vil ikke mere hilse på Pyramus — hvad er nu dér i Vejen?»

Tue smilte og rystede sagte på Hovedet — alle de Navne, hun dér havde fundet på til hele denne Skare Mennesker, hun slet ikke kendte, men hvis Flirt og Kiv hun interesserede sig så levende for. Hans Øjne gik atter ind til Bøgerne.

Men hun tog et fast Tag i hans Arm.

«Tue, nu skal vi hjem, så koger jeg Vand til Te og spejler Æg, så spiser vi og sætter Kopperne ud til Mo'r Engelbrekt, og så læser du højt for mig — køb en ny Bog.»

Han så op på hende: «Ja, Lull,» sagde han, og de gik ind i Butikken.

Tue og Lull sad i den store Lædersofa, i Hotellet, i det lange, lave, tilrogede Rum, hvor de havde siddet så mange Aftner før i dette Efterår.

Foran dem stod det brede Bord, hvor nu Dugen og Testellet var ryddet bort og et falmet, mørkt Tæppe hang, belyst af de futtende Gasblus bagved.

Midt i Stuen, under det lave Loft, var der skumringsdunkelt, men henne ved de høje Vinduer flammede nogle Stearinlys' gule Tunger mod de tætte Gardiners tobaksbrune Baggrund, og dér tronede L'hombrepårtiet, halvt med Ryggen til, fordybet i sine Kort, høje og lave, med brede, dukkede Nakker og grånede Parykker. Lysene sydede sagte, Kortene faldt på Bordet, stundum lød en gnaven Brummen.

Bøjet over den ene Bordende sad Byens Toldforvalter, tyk og lille, med strittende Hår og Skæg, hvori de iltre, brune Øjne gnistrede bag Brillerne fra den ene Spiller til den anden, om han kunde gribe dem i Falsk, og dog i et lynsnart Blik farende over hele Stuen, om dér noget mistænkeligt skulde vise sig. Han hoppede idelig på Stolen og bladede uro-